

Науковий керівник:
Ситняківська С.М., докторка педагогічних наук, професорка,
професорка кафедри соціальних технологій
Житомирський державний університет імені Івана Франка
м. Житомир, Україна

МЕТОДИКА СОЦІАЛЬНОЇ ТЕРАПІЇ

Соціальна терапія – це певна форма втручання у світ клієнта або ж його найближчого оточення, котра орієнтується на надання допомоги клієнту через вплив на соматичні та психічні функції його організму. Зазвичай вона застосовується саме на фоні сукупного загального складного становища соціальної групи чи окремої особистості або ж соціального неблагополуччя, коли виявлена соціальна проблема розглядається як соціальна хвороба, яку треба лікувати. Основна мета соціальної терапії – це оптимізація відносин у таких системах, як «людина – світ», «людина – група», «людина – людина».

Соціальна терапія є однією із технологій соціальної роботи, а, отже, містить у собі різноманітні прийоми, методи, а також техніки впливу на особистість та її близьке оточення, спираючись на специфіку соціальної ситуації. Кожен із представлених нижче методів соціальної терапії містить у собі два елементи: емоційний – залучення використання жестів, міміки і особливостей характеру, інтелектуальний – має зв'язок із інформаційним впливом слова.

Методи соціальної терапії можуть бути використані у двох формах – груповій та індивідуальній [1].

І. І.Г. Зайнишев вважає, що соціальна терапія має завдання систематично та цілеспрямовано надавати допомогу групі або окремій особі врегульовувати думки, імпульси, стосунки та почуття. Науковець додав, що вона виправляє та коректує поведінку, здатна забезпечувати нормальний розвиток, попереджати дифузії, а також забезпечувати самоствердження особи.

До методів соціальної терапії відносяться:

- групова терапія – допомагає подолати соціальні недоліки та емоційні порушення безпосередньо під керівництвом професійного терапевта або ж соціального працівника;
- індивідуальна терапія – допомагає вирішити проблеми, що мають конфіденційний характер;
- трудова терапія – підґрунтям є активізуючий та тонізуючий вплив праці на психофізичну сферу особистості;
- сімейна терапія – є роботою соціального працівника із членами сім'ї, що має на меті переглянути обов'язки, ролі, а також побудову більш гнучких відносин;

- соціодрама – зміст полягає у соціальних проблемах та конфліктних стосунках груп людей, що можуть відображатися за допомогою стихійно організованих сцен;
- дискусійна терапія – допомагає формувати адекватне ставлення до існуючої проблеми та корегує внутрішньогрупові стосунки;
- терапія самовиховання – ґрунтується на самоаналізі та переоцінці власної особистості;
- соціотерапія – ґрунтується на впливі громадських та державних організацій на соціальне оточення особистості;
- сповідальний метод – допомагає позбутися труднощів взаємозв'язку з соціумом та звільнитися від психічних стресів;
- ігрова терапія – допомагає полегшити спілкування у групі та налагодити зв'язок [2].

Як підсумок варто зауважити, що на поведінку особистості та її свідомість може впливати досить багато взаємопов'язаних факторів, тому це є підставою при роботі із клієнтом використовувати комплекс методів соціальної терапії. Дані методи у роботі органічно пов'язуються між собою та стають більш ефективними при одночасному застосуванні.

Література:

1. Сутність соціальної терапії, її види. *Портал освітньо-інформаційних послуг «Студентська консультація»*. URL: <http://studcon.org/sutnist-socialnoyi-terapiyi-yiyi-vydy> (дата звернення: 28.09.2022).
2. Характеристика методів соціальної роботи. *Студентська бібліотека*. URL: <https://buklib.net/books/31966/> (дата звернення: 28.09.2022).